

Mergând pe apă

Multe din lucrurile care s-au întâmplat în războaiele și în istoria Israelului par să fie o minune chiar și în ochii observatorilor obiectivi. În cele ce urmează, vom încerca să facem o trecere în revistă a acestor evenimente.

Ce este o minune? Intervenția supranaturală a lui Dumnezeu în procesele naturale este o minune? Atunci, orice convorbire pe care o port cu Dumnezeu, deci fiecare rugăciune, este o minune. De fapt, orice naștere, orice creștere, orice gură de aer este o minune. Căci Dumnezeu este Cel care „ține lumea laolaltă în esența ei”. Fără intervenția Lui, nimic nu ar funcționa aici. Dar oamenii s-au obișnuit cu „minunile cotidiene”, deși oamenii ar putea să Îl recunoască pe Dumnezeu și aici: „*În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți*” (Romani 1:20).

Vorbim despre minuni adevărate atunci când, spre exemplu, o situație fără ieșire se termină cu bine printr-o „întâmplare”, care este atât de impresionantă, încât nici misionarii ateismului nu pot evita să vorbească despre o minune. O minune este mult mai mult decât o mare coincidență. Minunile slujesc unui plan, sunt orientate către un țel. Acestea revelează modul de acțiune al unui Dumnezeu viu, care intervine în dragoste. Adesea, minunile sunt răspunsul la o rugăciune deznădăjduită.

Cu scurt timp în urmă, soția unui pastor a spus: „Întotdeauna când mă simțeam departe de Dumnezeu și începam să mă îndoiesc de El, am privit spre Israel și am văzut acolo că Dumnezeu este credincios, planurile Sale sunt bune, El își ține promisiunile și mai face și astăzi minuni. Nicăieri nu vezi asta atât de clar ca în cazul Israelului.” Nu oricine ar confirma imediat acest lucru, deoarece și printre creștini Israelul este perceput, în concordanță cu imaginea transmisă de mass-media, ca un fac-

tor perturbator pentru pacea mondială. Dar merită să privim lucrurile mai îndeaproape.

Pentru majoritatea, ar trebui să fie indiscutabil faptul că întemeierea Israelului ca premisă pentru faptul că milioane de evrei s-au strâns iarăși în această țară, este o împlinire a profeției biblice. Dar este aceasta o minune? Niciunul dintre statele care și-au instigat armatele împotriva Israelului în războiul de independență nu este semnificativ mai vechi decât acesta. Ideea politică a statelor naționale cu granițe de neatins este o idee foarte tânără, din punct de vedere istoric. Siria și-a obținut independența față de Franța în 1946, Libanul în 1943. Egiptul a devenit independent față de Regatul Unit în anul 1922, Iordania în 1946. Republica Irak este doar din 1958/59 liberă de sub controlul britanic, iar Arabia Saudită și-a delimitat granițele în 1932 după mai multe cuce-

riri. Ce s-a întâmplat cu triburile cucerite, spre exemplu, hașemiții, nu mai interesează astăzi pe nimeni.

Israel, dimpotrivă, trebuie să se aplece mereu pentru faptul că, în decursul războiului arab de atac după întemeierea statului Israel, mai multe sute de mii de arabi au fugit din propriile armate. Arabii numesc această victorie a evreilor *an-Nakba*, catastrofa. Pentru ei, înfrângerea militară, a fost complet inexplicabilă.

Faptic, victoria Israelului în războiul de independență din 1948 nu prea poate fi explicată. Fusese sigur că, în cel mai scurt timp, cele cinci armate arabe vor învinge Israelul care aproape că nici nu era înarmat.

În decizia de segregare, ONU a dat undă verde pentru un stat arab și unul israelit. A acordat mișcării sioniste dreptul de a întemeia un stat pe exact cele 16 procente de odinioară ale fos-

tului ținut de Mandat britanic. Cu toate acestea, nu a intervenit când statul ce tocmai fusese întemeiat legal a fost atacat. SUA au refuzat să îi sprijine pe israeliți cu arme.

Ministrul american de externe, *George C. Marshall*, îl avertizase pe omologul său evreu de mai târziu, *Moșe Șaret*, cu privire la urmările declarației statului: acest lucru înseamnă sinucidere curată. Liga Arabă va nimici tânărul stat într-o singură zi.

Israeliiți au acceptat oferta ONU. Au dansat pe străzi de bucurie, deși decizia de segregare era foarte diferită de ce li se promisese anterior. Partea arabă a reacționat foarte diferit. Secretarul general al Ligii Arabe, *Azzam Pasha* (1893–1976), unchi de-al doilea al conducătorului de astăzi al al-Qaida, *Ayman Al-Zawahiri*, a anunțat public un genocid: „Va fi un război de exterminare și o baie imensă de sânge, despre

care se va vorbi cândva ca despre băile de sânge ale mongolilor și cruciadelor.”

Despre „un război victorios de exterminare” al arabilor din 1948 nu poate fi vorba. A fost o înfrângere rușinoasă a armatelor arabe foarte bine înarmate. De aceea, istoricii islamici construiesc o supra-putere israelită copleșitoare, împotriva căreia nu ar fi putut să aibă vreo șansă. Ocară înfrângerii atârnă prea greu pentru a putea recunoaște faptele. Faptul că populația evreiască înarmată foarte prost și cu instruire militară deficitară a putut ține piept celor cinci armate normale arabe și să iasă din acest război, ca și din următoarele, cu un teritoriu câștigat, este o minune.

Există multe relatări biblice despre lucrarea lui Dumnezeu în istoria Israelului. Și din istoria statului evreu modern se relatează evenimente care sunt miraculoase, care au devenit o binecuvântare pentru Israel. Privind în retrospectivă, este greu să faci diferența între ceea ce reflectă faptele și ceea ce este un zvon sau o exagerare. Din războaiele pe care Israelul a trebuit să le poarte, există mai multe relatări ale unor întâmplări miraculoase.

Experți ai vestitei academii militare americane West Point preferă să nu examineze războaiele Israelului. Rezultatele li se par prea ireale, incredibile. Jurnalistului *Michael Greenspan*, un evreu secular, i s-a încredințat, până la urmă, această sarcină de către postul de televiziune CNN. Acesta a declarat: „Nu putem să las să îmi scape șansa de a lămurii o întrebare cu această sarcină: cum a reușit poporul meu să supraviețuiască timp de 2000 de ani în exil pentru ca apoi, aproape ca din nimic, să întemeieze o națiune? Dacă există minuni, Israelul însuși este una.”

Postul de televiziune ERF a transmis filmele lui Greenspan sub titlul „Împo-

triva oricărei probabilități”. Jurnalistul a ajuns să aibă, în timpul cercetărilor sale, un conflict lăuntric. El nu poate să creadă cu adevărat în acest Dumnezeu și subliniază cu fiecare ocazie pe care o are: „Cu siguranță nu sunt religios.” În același timp, a trebuit să facă față realității că există minuni. Deși el nu crede într-un vânt divin care curăță un câmp minat, astfel încât să poți merge pe el sau în aparițiile îngerești de pe câmpul de bătălie, totuși nu i s-a părut că militarii, care i-au povestit aceste lucruri, aiurează.

Înainte de proclamarea statului din 14 mai 1948, forțele arabe împresuraseră Ierusalimul. Au izolat orașul de lumea din exterior. Niciun convoi cu apă și alimente nu a mai reușit să intre în oraș. Înainte de retragerea englezilor, în Ierusalim a plouat timp de trei zile. Ca urmare, nu doar cisternele au fost umplute, ci peste tot a crescut o legumă sălbatică, numită *Khubeiza*. Numele vine de la cuvântul arab pentru pâine, forma frunzei amintind de pita tipică. Planta care seamănă cu spanacul este nutritivă, bogată în vitamine și sățioasă, ajutându-i astfel pe locuitorii Ierusalimului să supraviețuiască.

De pe timpul războiului de independență există o serie de relatări despre salvări miraculoase și victorii care contrazic orice probabilitate militară. Trupele israelite de-abia formate au luptat împotriva armatelor arabe bine înarmate și instruite, împotriva unei supraputeri copleșitoare.

Chiar și apariția *Burma Road* pentru aprovizionarea Ierusalimului în timpul războiului de independență s-a dovedit a fi o minune. Israeliiți au reușit, în decurs de opt săptămâni, să construiască o stradă de la Ierusalim la Tel Aviv, ajutați de „coincidențe” miraculoase. S-a putut lucra doar noaptea. Pentru un drum

Fusese sigur că, în cel mai scurt timp, cele cinci armate arabe vor învinge Israelul care aproape că nici nu era înarmat. Faptic, victoria Israelului în războiul de independență din 1948 nu prea poate fi explicată.

„Ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri și Sfântul lui Israel le-a zidit.” (Isaia 41:20)

asemănător de la Ierusalim la Jaffa, osmanii au avut nevoie de opt ani.

La sfârșitul lui mai 1948, armata egipteană era în fața Tel Aviv-ului. Căderea orașului cu 250 000 de locuitori ar fi însemnat sfârșitul statului care avea doar câteva zile, scrie *Rainer Schmidt* în cartea sa, „Renașterea unei națiuni”. Formațiile militare egiptene se găseau deja în aria de acoperire a artileriei orașului, când israeliții au început un atac surpriză de pe flancuri. Acesta a dus la o confuzie totală în rândurile egiptenilor și la retragerea acestora.

La sudul Ierusalimului a fost atacată o trupă de apărători israeliți, de doar 20 de bărbați, de către o formațiune mare de soldați egipteni bine înarmați. Trei israeliți și-au pierdut viața în schimbul de focuri, ceilalți 17 credeau că îi așteaptă aceeași soartă. Brusc, conform relatărilor, soldații egipteni au arborat steagul alb și au depus armele.

O formațiune cu 200 de vehicule siriene, printre care și cinci tancuri, s-a deplasat, la scurt timp după 16 mai, împotriva unui sat evreiesc la sudul lacului Ghenazaret. Locuitorii satului care trebuiau să se aperse nu ar fi putut să contracareze acest atac. Aveau doar patru obuziere vechi, care fuseseră folosite deja în războiul franco-rus din 1870. Cu unul dintre obuziere a fost lovit tancul sirian care conducea atacul. Sirienii au crezut că sunt în fața unei linii de apărare puternic înarmate și au întrerupt atacul.

Lucruri asemănătoare se relatează și din războiul de *Iom-Kippur* (Iom-Kippur este una din cele trei mari sărbători evreiești, zi de post, care celebrează ziua ispășirii, n.tr.) din 1973. Atunci Israelul a fost luat complet prin surprindere, în timpul sărbătorilor, de atacul mai multor țări învecinate. Pe înălțimile Golan, soldații israeliți au luptat împotriva atacatorilor sirieni care erau de zeci de ori mai numeroși. Brusc, atacul a început să șovăiască. Armata siriană a recurs la fugă, deși dispunea de o putere milita-

ră copleșitoare. Există o serie de relatări conform cărora atacatorii arabi au depus armele brusc sau au fugit talmeș-balmeș. Cum se poate explica acest lucru?

Și cum ar putea să își explice jurnalistul CNN că toate cele aproximativ 40 de rachete-scud trase asupra Israelului de către Saddam Hussein în timpul războiului din golf în 1991 și-au ratat țelul? Doar un israelit și-a pierdut viața în timpul acestor atacuri.

Legat de atacurile scud există o serie de relatări de ocrotire miraculoasă. Astfel, toate cele șase familii dintr-un bloc mare au fost, fără să aibă legătură una cu cealaltă, într-o zi, în vizită la rude. Blocul complet gol a fost lovit de o rachetă în ziua respectivă și a fost distrus complet. Pe 25 ianuarie 1991, o sărbătoare mare de nuntă a trebuit să fie întreruptă mai devreme, la ora 23, din cauza unei pene de curent. 45 de minute mai târziu, o rachetă-scud a lovit sala goală de sărbătoare.

Pe 29 ianuarie 1991, 50 de israeliți au vrut să se refugieze în buncărul lor. Administratorul luase cheia greșită, așa că nu au putut intra. După 20 de minute, o bombă a distrus complet buncărul dintr-o lovitură directă. Există multe relatări asemănătoare. Numele pe care l-a dat Dumnezeu poporului Său, *Israel*, înseamnă, tradus, „Dumnezeu luptă”.

Nu doar în sectorul militar se întâlnesc lucruri ieșite din comun în Israel. „Minunea israeliană” a fost titlul „Süddeutsche Zeitung” (cotidian german, n.tr.) în martie anul trecut, făcând referire la dezvoltarea economică a Israelului. Israel este în multe domenii pe locul unu în lume și nu doar relativ, privind la suprafața sa foarte mică, ci absolut. Acest lucru este o minune în sine. Condițiile nu ar putea fi „mai minciuntoare”, scrie „Süddeutsche Zeitung”: „Israel este înconjurat de dușmani, pericolul de război este mereu prezent. Costurile ridicate pentru apărare apa-

David Ben-Gurion: „Orice țară iubește minunile. Dar în Israel minunile sunt incluse în planuri.”

Acțiunea de eliberare a ostaticilor din Entebbe, 1976: militarii au avut timp doar câteva ore ca să dezvolte un plan.

Viață nouă chiar și în zonele deșertice.

să greu asupra bugetului și faptul că statul evreu nu dispune de materii prime vrednice de a fi amintite, pare să fie în acest context cea mai ne semnificativă problemă.”

În 2008 revista „Focus” (magazin săptămânal german de știri, n.tr.) a analizat „minunea supraviețuirii” Israelului. În tot acest belșug de minuni, se trăiește complet normal în Israel. *Bernd Ziesemer* a numit-o „Minunea normalității” în „Handelsblatt” (cotidian german, n.tr.), tot cu ocazia aniversării a 60 de ani de la înființare și a descris o descoperire remarcabilă: „Singura democrație din Orientul Apropiat nu se scufundă în mentalitatea de buncăr sau fantezii de stat polițist. Israel dispune de una dintre cele mai bune armate din lume, dar se împotrivesc oricărei tendințe către militarizarea interioară a societății civile”. La atacurile teroriste, populația de șapte milioane a răspuns „fără duritate intelectuală”. Costurile de miliarde pentru apărare și lupta anti-te-

rorism nu au împiedicat nici „dezvolta-rea rapidă către țara minune high-tech din Orientul Apropiat.”

Michael Greenspan constată că „minunile, de cele mai multe ori, nu se afișează”. Ele trebuie căutate. De departe par a fi „realizări mărețe” sau „noroc incredibil”. Aici vedem ceva. Concentrația de minuni din Israel conține un amestec din ambele: un Dumnezeu care rămâne credincios poporului Său și un popor care se așteaptă la minuni.

Michael Greenspan a analizat și acțiunea de eliberare a ostaticilor întreprinsă de Israel în *Entebbe* în 1976. Militarii au avut timp doar câteva ore ca să dezvolte un plan, să zboare în Uganda, să elibereze ostaticii și să scape de urmăritori. Planurile de construcție ale terminalului în Entebbe le-au primit pentru că acesta, „întâmplător”, fusese conceput de o firmă israelită. În cel mai scurt timp, s-a dezvoltat o tehnică nouă pentru a se putea ateriza pe pistă în noapte, fără lumini. Șase avioane cu 200 de forțe speciale israelite le-au fost puse la dispoziție. A trebuit ca acestea să zboare neobservate peste 3800 de kilometri pe teritoriu arab și african dușman. După ce au aterizat, mașinile au fost racordate cu pompe la rezervoarele de kerosen de acolo, fiind astfel din nou alimentate – acest lucru petrecându-se paralel cu acțiunea îndrăzneță de eliberare a ostaticilor.

„Domnul Dumnezeuul vostru luptă pentru voi, cum v-a spus. Vegheați, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeuul vostru!” Iosua 23:10-11

Această acțiune a trebuit să fie ascunsă de echipajele ugandeze de pază și de cei care luaseră ostatici. A trebuit ca elitele ugandeze de aviație să fie distruse pentru a exclude urmărirea. *Operațiunea Thunderbolt* a fost ca un mers pe apă: echipajul a pornit din Sinai fără legătură radio și fără combustibil pentru zborul de întoarcere. Avantajul lor a fost momentul surpriză. „Nimeni nu ne-ar considera atât de nebuni”, spune *Shani*, unul dintre piloți.

Și cine ar fi atât de nebun? Doar cine are o capacitate remarcabilă de a spera. Și planul a reușit. Minunea s-a întâmplat. Operațiunea a fost condusă de *Jonathan Netan-yahu*, fratele prim-ministrului actual. Acesta și-a pierdut viața în această operațiune. Dar ostaticii au fost eliberați. Greenspan ajunge la concluzia: „O minune este singurul răspuns logic.”

Așteptarea fermă că Dumnezeu va face minuni pare să fie o mare parte a secretului miracolului Israelului, din vremurile biblice și până în zilele noastre. O emisiune a postului german de televiziune „Phoenix” a purtat, la sfârșitul anului trecut, titlul „Minunile sunt in-

cluse în plan”. Despre *David Ben Gurion* se spune că ar fi afirmat: „Orice țară iubește minunile. Dar în Israel minunile sunt incluse în planuri.”

Pentru mulți creștini și evrei, în abundența unor astfel de evenimente, care privesc la fel de mult și ocrotirea în conflictele militare, precum și înflorirea binecuvântată a țării și agriculturii, a limbii și a culturii, se revelează adevărul Cuvântului biblic. Dar cuvintele promisiunilor pentru Israel sunt valabile pentru oricine: „*ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri și Sfântul lui Israel le-a zidit.*” (Isaia 41:20). Faptul că Dumnezeu lucrează în Israel înseamnă salvare și avertizare pentru creștini și evrei. În Iosua 23, versetele 10 și 11, se vorbește despre ambele aspecte: „... *Domnul Dumnezeuul vostru luptă pentru voi, cum v-a spus. Vegheați, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeuul vostru!*” ■

| Carmen Matussek
| Thomas Lachenmaier

Istoria și existența Israelului sunt întretesute cu evenimente, care pot fi descrise doar folosind cuvântul „miracol”.